

День Перемоги зустрів у госпіталі



Чого тільки не довелося пережити на своєму віку **Борису Лебедєву**: і голод, і війну, після якої назавжди залишився інвалідом. Але оптимізму цей сивочолий чоловік не втратив і досі.

Народився **Борис Миколайович** восени 1926 року в місті Болохов Орловської області, що в Росії. Коли настав 1933-й і в їхній краї прийшов голод, батько в пошуках роботи подався на Донбас. Там і залишився. Мати ж змушена була віддати двох синів у дитбудинок, де хоча б годували.

22 червня 1941 року на мирні міста й села колишнього Радянського Союзу посипалися бомби з літаків з чорними хрестами на крилах. Почалася війна. Свій внесок у боротьбу з ворогом зробив і Борис Лебедєв. Спочатку – працюючи токарем на авіазаводі, а починаючи з 1944-го, – безпосередньо на фронті. Як розповів колишній снайпер, на кожен їхній точний постріл фашисти відповідали міною. На території Литви осколками однієї з них отримав тяжке поранення. Підлікували солдата – й знову на фронт. Потрапив у взвод автоматників. Надворі був січень 1945-го. До перемоги лишалось кілька місяців, коли, йдучи в атаку, відчув тупий удар у коліно та бік. Ворожий кулеметник зробив свою чорну справу. Поки довели пораненого в госпіталь, на нозі

відмерзла стопа. Аж у чотирьох місцях лікували солдата. У Москві зробили декілька серйозних операцій. З вдячністю згадує ветеран війни лікарів, які рятували йому життя. За хворими там був дуже хороший догляд. У госпіталі й зустрів перемогу над фашистською Німеччиною.

Війна зробила Бориса Лебедєва інвалідом. Його ліва нога стала коротшою, а замість правої – протез. З орденами Великої Вітчизняної війни та «За мужність», численними медалями закинула доля в Поліський край. У 1957 році жив у Люхчі, одружився з жінкою, в якій було двоє дітей. Нажили ще й спільну. Незважаючи на інвалідність, не міг сидіти без діла, тож деякий час працював у Сарнах на меблевої фабрики. 6 років тому дочка Ганна з чоловіком Юрієм заборали батька в Костянтинівку. Як і більшість селян, мають земельну ділянку, на якій дружно працюють. Є й худоба та птиця. Двоє інших дітей доля завела в Одесу та Прибалтику. Радіє дід-ветеран 9 онукам і 2 правнукам, а ще тому, що залишився живим у грізній круговерті під назвою «війна», що світить весняне сонечко, зігріваючи своїм теплом усе живе на землі.

Василь СОСЮК.
Фото автора.